

Domino. Ob hanc se seruitutem reges ac principes magis, quàm propter terreni imperij gloriam felices iudicare debent. Deinde & Dominus ipse hoc ab illis exigit, cui non probatur coacta seruitus, quæ spiritum gignit tristem ac tergiuersantem. Huic autem exultationi adiungitur tremor, qui illam moderetur: ne mentes etiam in Domino exultantium dissoluantur ac diffluant. Vt enim diuina bonitas meritò seruientes sibi, exultantes & alacres: ita iustitia eius, & infinita maiestas, rectè trementes ac reuerentes reddit. Vtrunque hunc affectum parit amor erga Dominum sincerus & integer. Vxor maritum suum diligens, seruiendo illi & exultat, & tremit. Ament principes Dominum, & proculdubio seruiant illi, iuxta propheticam hanc admonitionem, cum exultatione & tremore. Cogitent, quàm ipsi à seruis suis vtrunq; exigant, vt & animo alacri & exultabundo, & iuxta cum tremore ac reuerenter imperata faciant: atque tales etiam seipfos Domino sistant.

OBSER. 7. *Osculamini Filium.* Notandum hoc loco est, quæ sit vera illa seruitus Domini, de qua dictum est supra: *Seruite Domino in timore*: nempe, qua filius Dei Christus, Rex & Seruator cognoscitur & colitur. Hac discernimur Christiani à Iudæis & Turcis, qui & ipsi serui ac cultores veri Dei videri volunt: verùm ita, vt filium Dei, cui Pater omnem potestatem dedit, excludant, atque ita Patrem in Filio respuant. Sicut enim Pater in Filio colitur, ita rursus in illo contemnitur ac respuitur. Sunt itaque Iudæi ac Turci propheticæ huic admonitioni inobedientes, nihil minus quàm cultores Dei, quem in Filio summa contumelia afficiunt.

Expendamus etiam hoc, quanta sit ista Christi filij hominis maiestas, potentia & gloria, quòd ad pedum illius oscula reges terræ, absq; vlla discriminatione, quanti quanti sint, vocantur. Quisnam mortalium ab hac submissione excipitur, quando illa ipsis quoque regibus imponitur? Vidit hoc Romanus pontifex: ideoque vt primatum super omnes Christianos & obtineret & retineret, eò contendit, vt osculo pedum ab Imperatoribus, regibus, ac summis primatibus adoretur: atque ita gloriam hanc Christi, quam ille nemini suorum communicauit, falsò nominatus vicarius, in se transtulit. Verùm scriptum est: *Qui se ipse exaltat, humiliabitur.* Sententiæ huius vis & veritas, sedem hanc superbix, tanquam Domino exosissimam, ad ipsum vsque fundum inferni cum Satana illius autore deturbabit.

OBSER. 8. *Ne quando irascatur.* Hostes itaque Christi non solùm irridentur à Deo, tanquam stulti & infani, sed iræ illius tanquam impij & rebelles subiiciuntur. Si non terret irrisio stultos, terreat ira Dei rebelles & impios. Cogitent, quàm sit ipsorum ira terribilis & horrenda subditis: rationemque inuent, nisi prorsus omni ratione destituti sunt, quàm sit ipsis ira Dei, cui nemo resistere potest, intolerabilis & horrenda futura. Quòd autem ad consolationem Christi fidelium attinet, colligamus ex hoc loco, quàm sint Deo patri accepti ac dilecti, qui Christum filium eius osculantur & colunt. Si namq; irascitur illis, qui hunc respuunt: quis dubitat illi acceptissimos esse, qui eum amplectuntur & adorant? Fuerit siquidem omnium absurdissimum, irasci immorigeris, & iuxta non fauere ac bene velle morigeris. Quis enim vtriusque iniquissimus tyrannus, inter morigeros & immorigeros nõ discriminat? Absit igitur, vt Deo iniquitatem hanc demus, quæ in tyrannis quoq; ægrè reperitur.

OBSER. 9. *Et amittatis viam.* Notandum hinc est, viam gratiæ Dei præcludi illis, qui Christo per impietatem reluctanter, atque iram Dei ob eam causam in se prouocant. Non omnis ira Dei, salutis viam delinquentibus occludit. Nam & filijs suis irascitur, & delinquentes castigat: sed ita, vt interim aditum illis ad thronum gratiæ non deneget. At illis qui Christo se subdere nolunt, ita irascitur, vt prorsus eos à via gratiæ ac salutis excludat. Nec immeritò. Est enim Christus ostium, via & vita: nec fieri potest, vt extra illum quisquam gratiæ viam teneat.

OBS. 10. *Cum exarserit breui ira eius.* Duo sunt hinc notanda. Vnum, iram Dei aduersus hostes Christi fore vehementissimam. Innuitur hoc, cum dicit: *Cum exarserit ira eius.* Alterum, exarsuram hanc breui. Colligamus hinc alia duo: nempe, gratiam Dei Christi fidelibus paratam fore amplissimam: deinde, breui futuram, vt hanc consequamur. Seruiat hæc particula contra tentationem dilationis.

OBS. 11. *Beati omnes qui confidunt in eo.* Diligenter notanda est hæc exclamatio. Primum in eo, quòd non dicit, *Qui sine peccato, vel prorsus iusti sunt*: sed, *Qui confidunt in eo.* Deinde in eo, quòd nõ aliquos tantum, sed omnes in vniuersum qui in eo confidunt, beatos esse prædicat. Videmus itaq; hoc fiducia in Christum dari, vt, cum exardescat ira Dei aduersus impios, securi sint credentes in illum futuri: id quod Christus ipse sæpenuerò inculcauit, vitam æternam in se credentibus pollicitus.

PSALMVS III.

PSALMVS DAVID, CVM FUGERET

à facie Absalomis filij sui.

ARGVMENTVM PSALMI.

ADMIRATVR hoc Psalmo Propheta multitudinem hostium suorum, contra se insurgentium: verum simul exprimit, qua sit erga Deum fiducia, & quàm securus omnium aduersariorum suorum conatus suscipere, deq; faciat. Auxilium etiam Dei implorat, certò futurum esse, vt hostes diuinitus puniantur, ac populus sibi concreditus diuina benedictione potiatur. Quando verò Psalmum hunc composuerit, ipsa docet epigrapha, quæ historia Absalomis, 2. Sam. 15. & 16. descripta meminit.

Vsus Psalmi.

Seruit hic Psalmus omnib. seruis Dei, præcipuè in magistratu constitutis, qui per improbitatē siue subditorum,